

Жінка стоїть при труні...

Платон Воронько

Жінка стоїть при труні,
Гріє руками холодне чоло.
Вона не зуміла віддати тепло
Найближчій людині за ночі і дні,
За довгі літа невеселі, трудні.
Шепоче:
— Я надто скупкою була
На кожну краплину, часину тепла.
Тепер воно кригою стане в мені. —
Торкнулася кіс,
А вони крижані.